

Verslag van de 251ste vergadering van The Dickens Fellowship Haarlem Branch.

In een aangedaan Brinkmann verzamelden zich 48 leden. De president glundert en spreekt van een overweldigende opkomst. Waarop hij een wisseling in het bestuur aankondigt; de penningmeester, de heer Kooiman, verlaat het bestuur. Dit na de kas tot op de bodem te hebben geleegd. Voor hem in de plaats komt mevrouw Drost die verstand van geld zou hebben. Althans, ze werd onlangs verdiept in het Financieel Dagblad aangetroffen en is ook nog nooit ontruimd. Dat zijn goede voortekens. De heer Kooiman neemt een volgende missie op zich; het nieuw leven inblazen van de Haarlemse leeskring.

Maar dan ziet de president een potentieel nieuw lid in de zaal, de heer Drenth. De vragenstellers verdringen zich maar omdat de heer Kabel de meest zotte vraag (over de moord op een kikker en een koning) heeft bedacht mag hij die stellen. Als dit op niets uitloopt vraagt hij waar toch de naam Christmas Carol vandaan komt. Volgens de heer Drenth heeft dat alles te maken met Thijssen die in de Jordaan een gelukkige klas had die soms naar Artis mocht. Dit wordt door de vergadering als een veelbelovend antwoord gezien.

Waarna de secretaris het woord grijpt. Hij meldt dat mevrouw Pompe, die vanavond het Noord-Hollands archief zou vertegenwoordigen, spoorlags naar Malmö is vertrokken waar een dochter van haar zou zijn opgedoken. Daarom haalt de secretaris maar zelf het piefje over, dat verdacht veel van een lichtschakelaar heeft, en staat ons archief online.

Waarop hij ons het door hem samengestelde overzichtsboek 60 jaar Haarlem Branch toont met de mededeling dat er voor ons allen een exemplaar is.

Tot slot wijst hij ons op de fraaie menukaart, de formulieren om een abonnement op The Dickensian aan te vragen en een opwekkende kaart om te tekenen voor Dr. De Jong die geïnstitutionaliseerd is, maar nog wel post mag ontvangen.

De penningmeester is nog te nieuw om zich aan uitspraken te wagen.

De editor meldt een extra dik nummer van The Dutch Dickensian en begint, omdat hij de redactie verlaat, aan een afscheidsspeech die zijn weerga niet kent. Samengevat komt het er op neer dat hij het altijd met plezier heeft gedaan, samen met Sjaak Swart die toevallig ook die kant op moest. Of iets van die strekking.

Hij citeert dan de journalist Argus, uit de Bommel verhalen, die van mening was dat wie schrijft ook blijft. Maar omdat hij weggaat leidt deze opmerking tot verwarring in het eivolle zaaltje, zeker bij de heer van Kessel over wie het gerucht gaat dat hij hem gaat opvolgen.

De president meent dat dit het langste dankwoord uit de historie van de Haarlem Branch was en dankt de heer De Landtsheer voor zijn gedreven inzet.

Dat een gedreven inzet nu eenmaal consequenties heeft blijkt wel uit het feit dat hem de Percy Fitzgerald Award wordt uitgereikt. En niet alleen aan hem, want het er op na houden van een Dickens Room in Haren kan niet onbestraft blijven en dus ontvangt de heer Muda er ook een. Ze worden uitgereikt door de internationale president, Tony Williams, die zich al begon af te vragen of hij ook nog ergens aan bod kwam deze avond.

Maar dan geeft de president hem eindelijk het woord voor zijn lezing. Williams spreekt een dankwoord uit voor onze gastvrijheid en voor de uitnodiging. Hij zegt “delighted” te zijn. De Haarlem Branch, zo merkt hij op, was de eerste Branch van de Dickens Fellowship op het continent en de eerste Annual Conference buiten Engeland was in Amsterdam.

Dan gaat hij in op de relatie tussen Dickens en Shakespeare. Beiden hebben elkaar nooit ontmoet natuurlijk, maar wat zij vooral gemeen hadden is dat: “both were not of an age but of a lifetime”. De door hen geschapen personages leven voor altijd en beiden kwamen van buiten London. Ook Dickens was gek op het theater, waarbij spreker als voorbeeld de troupe van Vincent Crummies noemt. Waarop hij doorgaat over de “stage adaptations” van het werk van Dickens, die vaak al te zien waren voordat Dickens de hele roman had gepubliceerd. Dit tot grote ergernis van Dickens. Dickens bezocht Stratford tijdens zijn tour door Yorkshire om materiaal te verzamelen voor Nicolas Nickleby.

Williams vertelt dan nog een anecdote over de Amerikaan Barnum (van het circus) die het huis van Shakespeare wilde kopen, afbreken om het daarna in New York weer op te bouwen. Voor Dickens was Shakespeare een genie. Maar ook voor dit genie maakte hij geen uitzondering als het ging om het principe van de standbeelden. Hoewel nadrukkelijk uitgenodigd was Dickens niet aanwezig op een vergadering waarin het plaatsen van een

standbeeld van Shakespeare werd voorgesteld. Dickens zag niets in standbeelden. Toen Dickens eens gevraagd werd geld te doneren voor het oprichting van een standbeeld voor iemand, weigerde hij beslist maar bood wel aan mee te betalen om er een omver te trekken. Dickens gebruikt veel citaten uit Shakespeare in zijn werk en ook de woorden “Household Words” zijn bijvoorbeeld van Shakespeare. Dickens was ook lid van een Shakespeare club. Spreker gaat dan nog in op Dickens en zijn relatie met het theater, waarbij hij het voorbeeld geeft van Mr. Wopsle wiens voorstelling wordt bezocht door Pip en Herbert. Hij stelt dat: “it’s noble to suffer”, waarop wij ons afvragen waar dat nu weer vandaan komt, en sluit af met een aantal citaten uit Nicolas Nickleby die over Shakespeare handelen.

Waarop er een vraag is van de heer Lokin. Hij wil graag weten: “why was Dickens such a good actor, and why was he not a good playwright?”
Spreker vermoedt dat er wel verschil zit in het schrijven van een roman en van een toneelstuk; hiermee de heer Lokin, die op meer had gerekend, in verwarring achterlatend.
De president dankt spreker en biedt hem een passend geschenk aan, waarna wij naar een belendend zaaltje vertrekken voor de borrel omdat er met tafels geschoven moet worden. Waarop wij aan tafel gaan.
Al voor de soep begint de heer Waaifoort over ondergrondse kerkers en de heer Ferdinandusse over de Brexit en de mogelijk invloed op de Dickens Fellowship en het lezen van Dickens. Als dan ook nog de heer Sonnenberg een connectie ziet tussen de Dickens Fellowship en Gedeputeerde Staten is de chaos compleet.
Dan staat de heer Drenth op. Hij is nog maar net lid maar zegt nu al van de lezing genoten te hebben en benoemt de speeches van Bomans. Waarna niet alleen mevrouw Lokin-Stassen het over Bomans en Shakespeare heeft maar ook de heer Kabel die daar het benenwerk van juffrouw Oomen bij noemt. Net als het dan interessant wordt begint hij over zijn twee honden. Voor het dessert start de heer Lokin de Brexit discussie weer en vraagt zich af hoe de Dickens Fellowship zal reageren op een Hexit, een afscheiding van de Haarlem Branch.

Waarop wij overgaan op de Toasts.
Allereerst is daar de toast op de Haarlem Branch. Onze gast spreekt over “a great honour, a lively Branch, sense of humor and fellowship”; vervolgens over het feit dat wij maar liefst 4 Annual Conferences organiseerden en dat de heer Lokin zelfs internationale president was. Verder meent hij dat er nog wel 60 jaar in zitten voor ons. De tijd zal het leren.
Mevrouw Van Aalst voert ons in haar toast terug naar haar jeugd waar zij ’s nachts werd opgeschrikt door tromgeroffel en geschreeuw van een woedende menigte. Het waren ditmaal niet de burens weer, maar een hoorspel over “A Tale of Two Cities”. Nadat haar door een opstandig bibliothecaris het boek werd geweigerd is zij steeds meer van Dickens gaan lezen en nu is er geen houden meer aan. Zij verzoekt ons daarom te drinken op de Immortal Memory van Dickens die zij “a born storyteller” noemt, en op onze Dickens Fellowship.
Mevrouw De Groot-May zegt dat als je iemand in Engeland of Ierland vraagt over school herinneringen, dan is het antwoord: Dickens. Waarop zij stelt dat politieke onrust en massale migratie ook onderdeel uitmaakten van de Victoriaanse tijd. In deze “large scale events”, die ook bij Dickens terugkomen, wist die dat altijd weer te beschrijven vanuit het gezichtsveld van een individu. Tot slot spreekt zij over haar landgenoot Daniel Maclise, die Dickens vlak voor zijn dood, op 2 mei 1870 nog hoorde opmerken dat de emancipatie nabij is. Zij verzoekt ons dan op te staan en te drinken op de Immortal Memory of Charles Dickens.

Nadat er driemaal gepast applaus heeft geklonken worden de tafelspeeches weer opgepakt. De heer Van Koningsbruggen spreekt over “a bad reaction” maar of dit iets te maken heeft met de vis die hij zojuist heeft verorberd is onduidelijk. Maar meent hij: “love will cross all borders”. Hierbij een schuin oog werpend op zijn tafeldame. De heer Jacobs stelt het hier niet mee eens te zijn, maar hij had geen vis dus waar heeft hij het over. Warnar de heer Sonnenberg ons terug voert naar 1066 en de heer De Landtsheer zegt het niet op de Fransen te hebben begrepen, waarop de heer Lokin graag een uitzondering maakt voor het Bois de Boulogne.

President de bijeenkomst besloot met te stellen dat het een erg lange zit was maar zeker wel de moeite waard en dat we niet te klagen hadden over tafelspeeches.

Opera

Het laatste nieuws over de Pickwick opera is dat deze momenteel gefinetuned wordt. Naar verwachting in de komende maanden te vinden in de schappen van de betere muziekhandel.

Thank you

Tony Williams stuurde de volgende aardige email die ik u niet wil onthouden:

Dear Pieter, journey back home went according to plan. Thank you so much for last weekend - and please do pass on my thanks and best wishes to everyone in the branch. It was a most enjoyable few days and I am very grateful to have been able to visit the Haarlem Branch as Fellowship President and to meet lots of old friends again. With all good wishes, as ever, Tony

Forgive and forget. Well, not the Chatham Tourist Board.

Het toeristen bureau van Chatham wijst ons middels een email op het feit dat het dit jaar 350 jaar geleden is dat Admiraal De Ruyter zijn succesvolle tocht naar Chatham ondernam. Succesvol voor de Republiek dan, niet voor de Engelsen. Hoewel die het ook wel weer knap vonden van De Ruyter en er later zelfs waardering voor konden opbrengen. Admiraal Lord Louis Mountbatten (in 1979 opgeblazen door de IRA) zei er eens over "It is the only defeat we are proud of". Ofwel het was een eer om van een man als De Ruyter te verliezen. Maar goed, men verwacht een massale toestroom uit Nederland, want er zijn festiviteiten en wel tussen 8th and 11th Juni en niet alleen de ambassade heeft zich er mee bemoeid, maar ook het Koninklijk Huis. Het wordt nog eens nagespeeld, alleen wordt er ditmaal niet met scherp geschoten en plunderen mag ook nu niet; wat het goed beschouwd minder interessant maakt. Mocht u gaan, tegen die tijd is ook het Eastgate House weer open. Bekend uit Edwin Drood.

Closed

De internet krant Kent-on-Line bericht ons over het sluiten van Dickens World in Chatham. Tijdens de Annual Conference in Portsmouth stond er nog een bezoek op het programma en om eerlijk te zijn viel dat tegen. Het was zo'n attractie waar je misschien een keer naar toe gaat maar daarna nooit meer. Wellicht was iedereen al geweest. In ieder geval was het geld op, althans volgens The Medway Messenger, die groots uitpakt met het nieuws. Het management had de benen al genomen voor het personeel er achter kwam dat het afgelopen was; dit op een wijze die Montague Tigg had doen verbleken.

Controverse

Op de redactie van de NRC leest men The New York Times. Die besteedde aandacht aan een controverse tussen de twee New York Branches van The Dickens Fellowship; New York City en Friends of Dickens New York. Het was de meesten van ons ontgaan, maar men leeft daar dus in onmin. Desgevraagd kon uw secretaris melden dat wij helaas niet in zo'n situatie verkeren. Want zou het niet wat zijn zeg.